

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.097 van 29 april 1997
in de zaak A. 72.277/X-7088.**

In zake : Abraham KLEIN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. BUYSENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

het Vlaamse Fonds voor Sociale Integratie van
Personen met een Handicap,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof
Bevrijdingslaan 4.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 29 november 1996 namens Abraham KLEIN werd ingediend door zijn raadsman H. BUYSENS, advocaat te Antwerpen, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 2 oktober 1996 van de Beroepscommissie bij het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap houdende weigering van de vraag om tussenkomst in de plaatsing in een buitenlandse inrichting om ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging, met name in het Sinaï-centrum te AMERSFOORT (Nederland);

Gezien het verzoekschrift dat op 29 november 1996 namens Abraham KLEIN werd ingediend door zijn raadsman H. BUYSENS, advocaat te Antwerpen, om als voorlopige maatregelen te horen bevelen dat "de prestaties verleend in het buitenland door het Sinaï-centrum, Laan 1914, te 3800 AB AMERSFOORT (...) ten laste genomen worden van het Vlaams Fonds";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien de "nota" van verzoeker;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. BUYSENS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Abraham KLEIN (7/2/72) lijdt aan het syndroom van Down, een vrij ernstige mentale handicap.

Betrokkene is opgegroeid in een Joods-orthodox gezin en werd jarenlang begeleid in het Joods dagcentrum voor minderjarig mentaal gehandicapten TIKVATENOE.

1.2. Op 6 oktober 1995 wordt hij opgenomen in het Sinaï-centrum, een door de Nederlandse overheid erkend Joods psychiatrisch ziekenhuis en internaat voor verstandelijke gehandicapten, gevestigd te Amersfoort. Volgens een verklaring van Opperrabijn D.M. LIEBERMAN is dit de enige plaats in Europa waar verzoeker de juiste begeleiding kan krijgen omdat in dit centrum de Joodse cultuur en traditie worden gewaarborgd (een eigen dienst Joodse geestelijke verzorging, een eigen rabbijn, kosjere keuken).

1.3. Pogingen om de kosten van het verblijf in het Sinaï-centrum door de Belgische of Nederlandse ziekteverzekering te doen betalen, kennen geen succes.

1.4. Op 15 december 1995 wordt een verzoek tot tenlasteneming van de verblijfkosten aan het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap gericht.

Deze aanvraag wordt op 8 februari 1996 voorgelegd aan de provinciale evaluatiecommissie.

1.5. Op grond van het individueel integratieprotocol, door deze commissie opgesteld, beslist het Vlaams Fonds op 20 februari 1996 :

- "- dat (betrokkene) in aanmerking komt voor :
 - verblijf in een erkend tehuis voor niet-werkenden voor personen met een mentale stoornis.
- De eventuele tenlasteneming gebeurt overeenkomstig de reglementaire bepalingen die van toepassing zijn op de gehandicaptenvoorzieningen.

- dat (betrokkene) in aanmerking komt voor
 - opname in een erkende instelling in het buitenland : het Sinai-centrum te AMERSFOORT. Voor deze zorgvorm bestaat er in Vlaanderen professioneel een minstens evenwaardig aanbod aan instellingen met respect voor de filosofische overtuiging van hun populatie. De afstanden van de woonplaats naar gelijkaardige instellingen in Vlaanderen kan niet aanvaard worden als argument voor een plaatsing in AMERSFOORT in Nederland".

1.6. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 20 maart 1996 beroep aan bij de beroepscommissie ingesteld bij het Vlaams Fonds.

De beroepscommissie wijst op 2 oktober 1996 het ingediend beroep als ongegrond af.

Het is deze beslissing waarvan thans de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd;

2. Over de procedure.

2.1. Overwegende dat het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen is de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen te behandelen en af te doen;

2.2. Overwegende dat verzoeker op 13 januari 1997 een "nota in de procedure tot schorsing en voorlopige maatregelen" heeft ingediend; dat het procedurereglement een dergelijk stuk niet kent, zodat het uit de debatten dient te worden geweerd;

3. Over de bevoegdheid van de Raad van State.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat thans namens de Vlaamse regering voor het Arbitragehof de stelling wordt verdedigd dat de arbeidsrechtbanken krachtens artikel 582, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek bevoegd zijn om van geschillen over beslissingen

van de Beroepscommissie, ingesteld bij het Vlaams Fonds, kennis te nemen;

3.2. Overwegende dat de Raad van State in de fase van het kort geding slechts een beperkt onderzoek aan zijn bevoegdheid kan wijden; dat, daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij geen echte exceptie van onbevoegdheid opwerpt, zo er al enige twijfel kan bestaan omtrent de vraag of de Raad van State bevoegd is om van de voorliggende vordering kennis te nemen, er zeker niet voldoende argumenten aanwezig zijn om reeds in de huidige stand van het geding tot de onbevoegdheid van de Raad te besluiten;

4. Over de ontvankelijkheid van de vorderingen.

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vorderingen betwist; dat er over de door haar opgeworpen excepties slechts uitspraak moet worden gedaan, indien zou blijken dat aan de beide, cumulatieve voorwaarden, vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan, hetgeen ten dezen niet het geval is;

5. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

5.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde

betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"Verzoeker beschikt niet over eigen middelen en steunde sedert zijn opname in het Sinaï-Centrum per 6.10.1995 tot 01.01.1996 op de liefdadigheid van een Nederlands Joods Fonds, waarna een verder verblijf in het Sinaï-Centrum door privé-steun van de Antwerpse Joodse gemeenschap mogelijk was tot 21.10.1996. Hierop diende hij ontslagen te worden en kwam hij terug ten laste van zijn ouders, met alle onoverkomelijke problemen vandien.

Deze situatie is onhoudbaar en voor deze gepensioneerde mensen een onmogelijke taak. Zij zijn immers niet in staat de nodige medische-pedagogische begeleiding aan hun zoon te bieden (stuk 10).

Anderzijds zou de opname van verzoeker in een Belgische niet-Joodse instelling en omgeving een ernstige inbreuk uitmaken op een belangrijk deel van de identiteit van verzoeker met een verergering van psychische klachten en epileptische opstoten als gevolg (stukken 1.9.20.21.25).

In afwachting van een uitspraak ten gronde zal derhalve zeer moeilijk of niet te herstellen nadeel berokkend zijn aan verzoeker, nadeel dat niet van financiële aard is, maar slaat op medisch-pedagogisch en sociaal welbevinden van verzoeker.

Verzoeker toont hiermee voldoende aan dat het rechtsherstel dat in een vernietigingsarrest besloten ligt het nadeel dat uit de bestreden besluiten voortvloeit, niet voldoende wegneemt. (cfr. R.v.St. nr. 37 040, 22 mei 1991, Arr. R.v.S., 1991, 80).

Alleszins kan de schorsing bewerkstelligen dat in het licht van de redenen van de schorsing dat de beroepscommissie de zaak zou kunnen heroverwegen en zodoende tot een ander, voor verzoeker gunstiger beslissing zou kunnen komen (cfr. R.v.St., 20 maart 1992, Arr. R.v.St., 1992, nr. 39 036)";

5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt, samengevat, dat de uiteenzetting met betrekking tot het nadeel uiterst summier is, dat verzoeker het verkeerdelijk voorstelt alsof het moeilijk te herstellen nadeel niet van financiële aard zou zijn, dat het Vlaams Fonds hem immers op geen enkele wijze het recht ontzegt om in het Sinaï-centrum opgenomen te worden, dat de problemen in essentie financieel zijn,

zodat verzoeker dus moet aantonen dat het voor hem financieel niet mogelijk is de kosten van de opname te betalen, dat verzoeker geen enkel element aanreikt waaruit zijn financiële toestand, deze van zijn ouders en de kosten van opname in het Sinaï-centrum kan blijken, dat ook niet blijkt dat opname in deze instelling werkelijk de enige opname zou zijn die op enige wijze met de vereisten voor het welbevinden van verzoeker zou stroken, dat hoe dan ook dient opgemerkt dat het nadeel veroorzaakt is door de houding van verzoeker zelf en van de mensen rondom hem, dat er van een zeker fait accompli wordt uitgegaan, dat waar verzoeker zich met privé-steun naar het Sinaï-centrum te Amersfoort heeft begeven zonder ervan zeker te zijn op enige steun van het Vlaams Fonds te kunnen rekenen, hij tegen het Vlaams Fonds niet de discontinuïteit als moeilijk te herstellen nadeel kan tegenwerpen, dat de eigen houding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan adstrueren;

5.3.1. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 6 oktober 1995 zonder enige garantie, noch belofte vanwege het Vlaams Fonds werd opgenomen in het Sinaï-centrum te Amersfoort; dat niemand er op dat ogenblik aan dacht de kosten van het verblijf door het Vlaams Fonds te laten betalen; dat aanvankelijk de overtuiging heerste dat deze kosten door de ziekteverzekering ten laste zouden worden genomen; dat pas toen de pogingen om de ziekenfondsen te laten betalen mislukten, er een schrijven gericht werd aan het Vlaams Fonds, dat dus meer dan twee maanden na de opname van verzoeker werd aangesproken om tegemoet te komen in de kosten van het verblijf in het Sinaï-centrum te Amersfoort; dat verzoeker aldaar van 6 oktober 1995 tot 21 oktober 1996 kon verblijven dank zij de steun van enkele Joodse caritatieve organisaties; dat het ontbreken van een positieve beslissing van het Vlaams Fonds hem alleszins niet heeft belet in het Sinaï-centrum te verblijven;

5.3.2. Overwegende dat verzoeker het ten onrechte doet voorkomen alsof zijn ontslag op 21 oktober 1996 uit dit centrum rechtstreeks voortvloeit uit de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevorderd; dat in werkelijkheid dit ontslag het gevolg is van het feit dat verzoekers familie en omgeving louter op eigen initiatief en zonder enige zekerheid wat de betaling op lange termijn van de verblijfkosten betreft, verzoeker zijn intrek hebben laten nemen in het Sinaï-centrum; dat, waar uiteindelijk geen enkele instelling bereid bleek om in de kosten van dit verblijf bij te dragen, verzoeker de onoverkomelijke problemen, waarvoor hij zich ingevolge zijn ontslag uit het Sinaï-centrum geplaatst ziet, in essentie aan zichzelf en zijn familie en omgeving moet wijten; dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de eigen houding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan adstrueren;

5.4. Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan de tweede van de cumulatieve voorwaarde vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen;

6. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

Overwegende dat de verwerping van de vordering tot schorsing de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen impliceert,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vorderingen tot schorsing en tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 1900 zevenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M.-R. BRACKE.